

Артеменко Д.С.
здобувач вищої освіти
група ЮД-943
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ
Науковий керівник:
Золотухіна Л.О.,
доктор юридичних наук, доцент
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЩОДО НАДАННЯ ВІДПУСТКИ У ЗВ'ЯЗКУ З НАВЧАННЯМ

На даний час питання навчальної відпустки регулюється КЗпП України та Законом України "Про відпустки", які передбачають, що право на оплачувану відпустку у зв'язку з навчанням належить працівникам, які поєднують роботу з навчанням та успішно навчаються на денній формі навчання в навчальних закладах (загальноосвітні школи, професійно-технічні училища, університети, аспірантури та випускні школи) з вечірньою та заочною формами освіти. Це викликає низку запитань щодо працівників, що працюють у дистанційному режимі у двох або більше навчальних закладах або за кордоном, студентів денної або заочної форми навчання, чи мають вони право на таку відпустку. Ми спробуємо розглянути ці питання і знайти відповідь.

У сучасному світі дистанційне навчання поширюється. Сама назва говорить про те, що навчання відбувається на відстані, тобто, вам не потрібно витратити час і гроші, щоб дістатися до школи, вам не потрібно ходити до школи за розкладом і вчитися в потрібний час за сучасними технологіями, ви отримуєте необхідну інформацію в Інтернеті. Сьогодні таке навчання використовується у середніх школах та університетах. Основними принципами дистанційної освіти є інтерактивна взаємодія в процесі роботи, що дає студентам можливість самостійно здобувати дослідницький матеріал, а також консультаційна підтримка в процесі дослідницької діяльності. Ця форма навчання дозволяє вдосконалити свої навички або отримати нові знання без ризику втратити роботу. Дистанційне навчання - це шанс отримати освіту для тих, хто живе далеко від місця надання освітніх послуг. Система дистанційного навчання дозволяє отримати необхідні навички та нові знання за допомогою персонального комп'ютера та Інтернету. Не можна забувати людей з обмеженими можливостями. Завдяки сучасним технологіям та дистанційному навчанням вони також отримують доступ до якісної освіти. Отже, ця форма навчання встановлена законодавством і використовується навчальними закладами на підставі ліцензій на освітню діяльність у формі дистанційної освіти. Існує навчання, а законодавство не передбачає оплачуваних відпусток у зв'язку з дистанційним навчанням. Як результат, працівник не має права на оплачувану відпустку у зв'язку з дистанційним навчанням. Вважаю за доцільне внести зміни

до законодавства (КЗпП України, Закону про відпустки), доповнити їх положенням про те, що право на оплачувану відпустку у зв'язку з навчанням належить працівникам, які поєднують роботу з навчанням та успішно навчаються без відриву від роботи в навчальних закладах (середніх навчальних закладах, професійно-технічних навчальних закладах, університетах, аспірантурах та аспірантах) з вечірньою, заочною та дистанційною освітою.

Також слід брати до уваги тих, хто об'єднує роботу з денною формою навчання. Відповідно до ст. 4 Закону України "Про зайнятість" до зайнятого населення належать особи, які працюють на підставі трудового договору (контракту) або інших умов, передбачених законом, особи, які забезпечують роботу самостійно (в тому числі члени особистого селянського господарства), є військовими або альтернативна (невійськова) служба, яка легально працює за кордоном і отримує доходи від такого працевлаштування, а також студенти денної форми навчання в середній, професійно-технічній та вищій освіті та поєднуючи професійне навчання з роботою. Трудове законодавство не встановлює обмежень на поєднання роботи та денної форми навчання. Так, працівник може одночасно працювати у вільний час і вчитися. Очна форма навчання - це не робота, тому студент може укласти штатний трудовий договір. Аналізуючи вищевикладене, можна зробити висновок про наявність прогалин у законодавстві про працівників, що об'єднують роботу з денною формою навчання. Це стосується статті 15 Закону України "Про відпустки", яка гарантує право на оплачувану відпустку у зв'язку з навчанням лише тим, хто успішно навчається без перерви в роботі навчального закладу з вечірньою та дистанційною освітою. А співробітники, які працюють і навчаються повний день, право на оплачувану відпустку у зв'язку з навчанням, відповідно до ст. 15 не мають. [3, 6]

Також існує проблема з наданням навчальної відпустки працівникам, які навчаються в закордонних навчальних закладах (незалежно від їх місцезнаходження - за кордоном або в їх українських філіях), і це головним чином пов'язано з різницею в законодавстві про освіту. Законодавство України в галузі освіти базується насамперед на Конституції України, законах України "Про освіту", "Про наукову та науково-технічну діяльність", "Про вищу освіту" та інших нормативно-правових актах, міжнародних договорах. Якщо міжнародні угоди, ратифіковані Україною, встановлюють інші правила, ніж ті, що передбачені національним законодавством, застосовуються норми міжнародних угод. Відповідно до українського законодавства, на вимогу працівника роботодавець зобов'язаний надати йому відпустку у зв'язку з навчанням на підставі довідки про запрошення за встановленою формою. Ця відпустка надається для певних видів робіт. Іноземні навчальні заклади не мають української ліцензії на провадження освітньої діяльності, тобто не мають права видавати довідки - виклики за українським зразком. Тому в Україні працівники, які навчаються в закордонних навчальних закладах, не мають права вчитися у відпустці, що в свою чергу призводить до нерівності між тими, хто здобуває освіту, не залишаючи роботи. [1, 309]

Враховуючи вищесказане, можна зробити висновок, що на даний час у законодавстві про відпустки для навчання існує багато невідповідностей, що призводить до дискримінації між тими, хто поєднує роботу з навчанням.

Список джерел:

1. Мельник К.Ю. До проблеми сфери дії трудового права. Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. 2011. № 2. С. 309.
2. Чанишева Г. І. Колективні трудові права за Проектом Трудового кодексу України. Теоретичні та практичні проблеми реалізації прав людини у сфері праці і соціального забезпечення: тези доп. та наук. повідомл. учасників II Міжнар. наук. практ. конфер.; м. Харків, 8-9 жовтня 2010 р. Х.: Кроссруд, 2010. С. 63-64.
3. Трюхан О. А. Організаційно-правові форми соціального діалогу у сфері праці: автореф. дис. канд. юрид. наук: спец. 12.00.05. Одеса, 2006. С. 6.
4. Про відпустки: Закон України від 15.11.1996. Відомості Верховної Ради України, 1997. № 2. Ст. 4.

Артем'єва К.Д., Куц І.І.,
здобувачі вищої освіти
групи ЮД-849

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Фокша Л.В.,

к.ю.н, доцент, доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРУВАННЯ ПОДАТКІВ ТА ЗБОРІВ

Адміністрування податків і зборів є динамічним процесом. Якість його виконання характеризує діяльність органів державної фіскальної служби, з використанням визначеного інструментарію з реалізації державної податкової політики щодо здійснення митно-податкового контролю. До того ж це особливий вид податкової діяльності, постійна й необхідна її складова, організація якої зумовлена, у першу чергу, потребами державної фіскальної політики.

Дослідженням змісту поняття податкового адміністрування в Україні займалися: видатні вчені. Разом з тим, і до сьогодні в численних публікаціях не сформовано єдиних поглядів відносно зазначеної категорії, теорії і практики податкового адміністрування.

Метод податкового адміністрування – це сукупність теоретичних, методичних і практичних положень, підходів, способів, прийомів, за допомогою яких здійснюється податкове адміністрування в процесі реалізації податкової політики держави. Податкове адміністрування як особлива організаційноуправлінська діяльність у сфері податкових відносин знаходить свій прояв через реалізацію притаманних йому функцій. Вважається, що основними функціями податків є фіскальна та регулююча [3].